

‘Ο Παπᾶς ἐφόρεσε τὸ πετραχήλι του καὶ ἄρχισε, μουρουριολιά, νὰ φάλλῃ :

Ποταμὸν τῆς εἰρήνης σὲ καὶ χεῖμαρρον, ὡς γέγραται τῆς τροφῆς ὑπάρχοντα...

Στὴν κολυμπήτρα μέσα, ἀχιγιζε τὸ νερὸ καὶ ἡ μαμὴ, μὲ τὴν οὐμβλεψὴ τὴν μύτη, ἐκρατοῦσε τὴν «Δρακοῦλα», ποῦ θὰ «ἐφωτιζότανε».— ‘Η μητέρα τρομπάειν σὸ βάθος τῆς κουζίνας, περιμένε μὲ καρδιοχτύδι τὸ «νέο ὄνομα». — Δεκάς γαβριάδιον, ἀπλωτιαν, ἀρτενιστιαν, ρουπαριῶν καὶ κουρελλήδων περιμένε μὲ σπινθηροβολοῦντα μάτια, τ’ ὄνομα, γιὰ νὰ τρέξη γιὰ τὰ συχαρίκια.— ‘Απ’ ἐξω, σὸ πέτριον πεζούλι, σὴ χλιαρὴ λιακάδα, δόστροις λιμοκοντόροι ἐκαθόντουσαν καὶ ἐτραῶναν καρδιές κορυμβολαχάνου μὲ ξύδι κι’ ἀλατάκι καὶ ἔπιναν τὸ σῆζο τους, ἐνῶ τὸ μυστήριον μέσα ἐτελεῖτο.— ‘Εκάθονταν οὖν νὰ περιφρονοῦσαν τὰ «κομικὰ ἀστά», ἀνώτεροι αὐτοὶ τῆς οὐρέφως τῶν αἰώνων καὶ τῶν γενεῶν, ποῦ τὰ ἐθέσπισαν.

‘Ο Παπᾶς φόρεσε τὸ πετραχήλι.

Κάποιος γέρος, ν ε ω τ ε ρ ι ζ ῶ ν ἦλθε καὶ ἐκάθισε κι’ αὐτὸς μαζί τους.
— Πρέπει νὰ καταργηθῇ τὸ βάπτισμα!
— Πολλὰ πράματα τῆς θεοκείας πρέπει νὰ διορθωθοῦνε.
— Μπᾶ! Καὶ γιατί ;
— Μπορεῖ νὰ κρυώνῃ τὸ παιδί !
— Καὶ νὰ πάθῃ ἀπὸ συγκοπή, ἐκεῖ ποῦ τὸ βαφτίζου, εἶπεν ὁ Γιάννης ὁ Μονὲς ποῦ ἦταν καὶ πρωτοεπίτης τῆς ‘Ιατρικῆς, καὶ φοροῦσε, καὶ ὅταν ἀκόμα ἐκοιμότανε τὰ γύναια του, γιατί «ἐτοὶ κάνουν στὴν ‘Αθήνα».

— Θέλουν διορθῶμα, θέλουν διορθῶμα, ἐπανελάμβανε κι’ ὁ γέρος, ὁ ὁλοῖος θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του ἴκανὸ νὰ διορθῶσιν μιὰ θεοκεία, ἀνίκανον ὅμως νὰ ἐδιορθῶσιν τὸ τρίπλο πανταλόνι του.

— ‘Εμοίγη, ἀπάντησον ὁ νουός

— Θέλουν διορθῶμα, θέλουν διορθῶμα, ἐπανελάμβανε κι’ ὁ γέρος, ὁ ὁλοῖος θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του ἴκανὸ νὰ διορθῶσιν μιὰ θεοκεία, ἀνίκανον ὅμως νὰ ἐδιορθῶσιν τὸ τρίπλο πανταλόνι του.

‘Ο Θῆμος ὁ Γκιουλέκας τὸ ἀνταμάκι τοῦ χωριοῦ.

— ‘Οχι ‘Αρμυρὸς ν ε ι .
‘Η μητέρα ἀδοσιε... ἀπ’ ἐξω οἱ λιμοκοντόροι ἐσχολίασαν τὸ γεγονός.

— Τὰ σχολεῖα θέλουν κάψιμο !
‘Επειτα ἕνας διηγῆθηκε ἕνα δικὸ του πάθημα. Εἶχε βγάλει ἕνα παιδί «Καλλικρατίδα». Τὴ παραλλαγὴς ποῦ εἶδε τὸ δυστυχισμένο ὄνομα !... ‘Αφοῦ ἔπαθε τοῦ κόσμου τις διαστροφές ἀπὸ τὴν γειτονιά κατέληξεν εἰς... Κ α λ λ ι κ ρ α τ ῖ ζ α ρ ο ς .

Καὶ Καλλικράτιδας ἔμεινε γιὰ πολλὴν καιρό, ἕως δέου ἡ μτέρα του ἀπαυδόησα. ἔπιασε τὸ νουτὸ του μὲ ἡμέρα σὸ δρόμο :
— Χαθῆκανε, κουμλάρε μ’, τὰ χριστιανικὰ ὀνόματα νὰ βγάλῃς σὸ παιδί μου ! Κ α λ λ ι κ ρ α τ ῖ ζ α ρ ο ς πῆγες καὶ τ’ ὀνόμασες !...

‘Εως ἄλλος διηγῆθηκε κατόπιν τῆς Κυρά-Φλωρέντζας τὴν Κόμπνας τὴν ἱστορία. Τὸν Τάκη τὸν Κόμπ, τὸν ἀνόμασαν Α ἰ ο χ ὄ λ ο . ‘Η μάνα του οὖν τ’ ἄκουσ’ ἔφριξε :

— Ξαναβαφτίσέ μου τὸ, νουὲ, κ’ ἐγὼ ο κ ὄ λ ο τὸ παιδί μου δὲν τὸ κώνω !

Κι’ ὁ νουός ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ ξαναβαφτίσῃ καὶ νὰ τὸ βγάλῃ Τάκη.

— Τώρα μάλιστα !

‘Η κουβέντα κατόπιν ἔπεσε οὐ ἕναν ποῦ εἶχε μαγία γιὰ τ’ ἀρχαῖα. ‘Ακουσε κάποιον ποῦ βάφτισε ἕνα παιδί καὶ τὸ ἔβαλε «Κλέων», κι’ ἐξήλεψε τὸ ὄνομα. ‘Επειτα ἀπὸ λίγες μέρες, βαρτίζει καὶ αὐτὸς ἐνὸς γειτονιά του τὸ κορίτσι καὶ τὸ βγάζει... «Κλέουσα».

Σιγὰ-σιγὰ ἡ ὁμιλία γλύστρησε σὲ ἄλλο ζήτημα.

— Φοβερὸ πράγμα, φίλε μου, τὸ ὄνομα ! Σοῦ φορτῶνε ὁ νουός σου ἕνα ἄσχημο ὄνομα καὶ εἶσαι ἠποχρεωμένος νὰ τὸ ἔχῃς στὴν πλάτη σου, ἐν ὅσῳ ζῆς, οὖν ἀμαρτία. Πόσοι δυστυχῶς ἀτιχῶσαν ἔνεκα τοῦ ὀνοματός των !...

Φαντάσου π.χ. νὰ λέγεσαι «Α ν α γ ν ὠ σ τ η ς ! Μπορεῖς ποτε νὰ γείνης, μ’ αὐτὸ τὸ ὄνομα, μεγάλος ἀνθρώπος ! Εἶδες ποτε σου ‘Α ν α γ ν ὠ σ τ η ν νὰ ἀνυψηθῇ ; Εἶπε σου ὀνόματα ποῦ προδιαθέτουν ἄσχημα ἢ κομικὰ τὸν κόμο, γιὰ τὸν ἀνθρώπο ποῦ τὰ ἔχει. Πόσες ἐρωτικὲς ἐπιχειρήσεις δὲν ἐνανυγῶσαν, ἔνεκα τῶν ὀνομάτων ! Μπορεῖς ποτε νὰ γαληπῇς δεσποινίδα ποῦ νὰ λέγεται Ζ α μ π ἔ τ α ἡ Γ α ρ ο υ φ α λ ι ᾶ, εἶτω καὶ ἀν αὐτὴ εἶνε ὠραία ὡς ἡ ἀνοιξίς ;

— Τι πρέπει, τὸ λοιπὸν, νὰ γείνη ;
— Τι νὰ γείνη; ἐπανάστασις ! Νὰ βροῦμε ἕνα Συναγματάρχη καὶ νὰ κάνουμε ἕνα κίνημα, κατὰ τῶν ὀνομάτων...

‘Εκείνη τὴν στιγμὴ, ἦλθεν ὁ διάκος μὲ τὸν χαλβὰ καὶ τὰ σιρόπια καὶ διεκόπη ἡ συζήτησις.

— Νὰ μᾶς ζῆσῃ ἡ Μι ρ μ ἰ δ ὄ ν π .

‘Οταν ὁ κόσμος βγῆκε ὁ Θῆμος Γκιουλέκας, τὸ ἀνταμάκι τοῦ χωριοῦ, μὲ τὸ πλατὺ ζουναρί, περνώντας στὸν δρόμο, ρώτησε :

— Καὶ πῶς τὸ βγάλανε ὄρε ;
— ‘Ε ρ μ ἰ ὄ ν π .
— Πῶς εἶπες ; ‘Ερμὴν ; (*)
Καὶ ὁ Θῆμος ὁ Γκιουλέκας τὸ ἀνταμάκι τοῦ χωριοῦ, μὲ τὸ πλατὺ ζουναρί, στριβοντας τ’ ἀγγωνάρι, φώναξε :

— Γ ο ρ ε ν ν ἰ α δὲν τῶβαζε καλλιτέρα !.....

Σταμ. Σταμ.

(*) ‘Εμοίγη, πολίχην τοῦ Δήμου Εὐπαλίου, ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλου, ἀνατολικῶς τῆς Ναυπάκτου.

— Σκέλλο δὲν τὸ κανὸ τὸ παιδί μου.

— Γ ο ρ ε ν ν ἰ α δὲν τῶβαζε καλλιτέρα !.....

Σταμ. Σταμ.

(*) ‘Εμοίγη, πολίχην τοῦ Δήμου Εὐπαλίου, ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλου, ἀνατολικῶς τῆς Ναυπάκτου.

— Σκέλλο δὲν τὸ κανὸ τὸ παιδί μου.

— Γ ο ρ ε ν ν ἰ α δὲν τῶβαζε καλλιτέρα !.....

Σταμ. Σταμ.

(*) ‘Εμοίγη, πολίχην τοῦ Δήμου Εὐπαλίου, ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλου, ἀνατολικῶς τῆς Ναυπάκτου.

— Σκέλλο δὲν τὸ κανὸ τὸ παιδί μου.

— Γ ο ρ ε ν ν ἰ α δὲν τῶβαζε καλλιτέρα !.....

Σταμ. Σταμ.

‘Η μητέρα τραπομένη στὴν κοιλίαν περιμένε μικοροδιοχτύπι τοῦ νεοὺ ὄνομα.

‘Η μημὴ μὲ τὴ σοῦ-βλεψὴ τὴν μύτη.

— Σκέλλο δὲν τὸ κανὸ τὸ παιδί μου.

